

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Девня, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВНЯ, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА

при участието на секретаря И. ИЛ. В.

като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА Гражданско дело № 20223120100257 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от Ю. И. Х., ЕГН: ***** срещу Р. С. А., ЕГН: *****, с която е предявен иск с правно основание чл. 127 ал. 2 от СК за постановяване на решение, по силата на което да се предостави упражняването на родителските права по отношение на малолетните деца А. Ю. И. и С. И. на бащата - Ю. И. Х. и чл. 59 ал. 9 вр. чл. 127 ал. 2 от СК - по отношение на детето И. Ю. И. да се постанови промяна в мерките на упражняване на родителски права, предоставени на майката от Районен съд Панков, РГермания, като същите се предоставят на баща и се определи местоживеенето на децата при техния баща, а на ответницата се определи режим на лични контакти с децата.

В исковата молба се твърди, че в резултат на съвместното си съжителство страните имат родени три деца - А. Ю. И., родена на **** г. в гр. В., С. И., родена на ****г. в РГ. и И. Ю. И., роден на *** г. в РГ. Известно време страните живели в Г.я, където се родили две от децата им. Всичко в отношенията им било наред, до м. март 2020 г., когато ищецът установил, че ответницата има връзка с друг мъж. Тогава отношенията между тях се влошили, като се стигнало до там ответницата да потърси закрила от властите, на страната, в която живеела и тя и децата били настанени в защитено жилище. Сочи, че на 27.01.2021 г. германски съд се е произнесъл с решение, по силата на което упражняването на родителските права по

отношение на детето И. били предоставени на майката - ответницата Р. А.. Твърди, че синът им има здравословен проблем, който ответницата negliжира, поради което счита, че са налице основания да бъдат променени мерките, относно упражняване на родителските права по отношение на сина им И., тъй като е налице промяна в обстоятелствата, дали основание на съда в Берлин да ги предостави за упражняване от ответницата. Излага също, че в края на април, началото на м. май 2021 г., ответницата без знанието на социалните служби и без негово съгласие е напуснала защитеното жилище заедно с децата и е заминала за България. Твърди, че от тогава децата се отглеждат в гр. Д. основно от майката на ответницата при крайно незадоволителни битови условия. Сочи, че на 12.05.2021 г. се е прибрал в РБългария, за да види децата си и на следващия ден е отишъл в гр. Д.. С разрешението на тяхната баба ищецът взел трите деца в дома си в гр. Ва, където му гостували около 10 дни. Твърди, че децата са били мръсни, с дрипави дрехи, без обувки, с мръсни коси, нокти и лица. В същия вид ги заварил и при завръщането си през м. септември 2021 г., когато отново дошъл да види децата си и те гостували в дома му. Излага, че след проведени лабораторни изследвания се установил здравословен проблем и с едно от другите деца - А. Сочи, че децата му се оплакали от лошите условия в къщата на баба си, както и че не са виждали майка си от м. май 2021 г. и пожелали да останат при него. В началото на м. декември 2021 г. той отново взел децата при себе си, като те били в още по - окаян вид: апатични, отслабнали, почти не говорили, а С. отказвала да се храни. Децата не посещавали училище и детска градина, тъй като в това отношение ответницата не била предприела каквито и да било постъпки. Ищецът счита, че с поведението си тя е поставила трите им деца в риск и не е способна да се грижи за тяхното отглеждане и възпитание. От друга страна сочи, че разполага с жилище и възможности да отглежда децата си в дома си в гр. В. с помощта на своите майка и сестра. Поради това моли съдът да постанови съдебно решение, по силата на което да бъде предоставено упражняването на родителските права по отношение на децата А. и С., а по отношение на детето И. да бъде постановена промяна в мерките на упражняване на родителските права, като същите да му бъдат предоставени. Моли също така местоживеенето на децата да бъде определено при него, без да сочи адрес, а на ответницата и тяхна майка да бъде определен режим на лични контакти с децата по усмотрение на съда. Претендира разноски по делото.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил **отговор** от ответницата, с който оспорва исковите претенции и предявява насрещни претенции за предоставяне на родителските права по отношение на децата А. и С. на майката и моли съдът да не променя мерките по отношение на детето И., постановени от германския съд. В отговора си излага следното:

Непосредствено след раждането на първото им дете - А. Ю. И. през 2011 г в гр. В., страните, заедно с него са заминали за Република Германия, където се установяват да живеят трайно, което фактическо състояние е продължило до средата на 2021 г. Именно в тази държава били родени и другите им две деца - С., родена на ***** г. и И. Ю. И., роден на **** г. Непосредствено след преместването в Германия ищецът е започнал да проявява спрямо съпругата си - тогава непълнолетна, психическо и физическо насилие с различен интензитет. С времето започнал да употребява наркотици и често бил в напълно неадекватно състояние. Твърди, че системно е била подлагана на психически и физически тормоз от страна на ищеца, който ѝ нанасял побой дори и пред очите на децата. Именно това е станало причина тя и трите деца да бъдат настанени в специализирана институция - защитено жилище. Излага, че от датата на фактическата им раздяла до настоящия момент ищецът, въпреки декларативните си изявления, че желае и е готов да отглежда децата си, не е предоставил каквито и да е средства за тяхната издръжка. Сочи, че не отговаря на обективната истина и твърдението на ищеца за negliжиране от страна на ответницата на здравословния проблем на детето И. И.. Напротив той е този, който видно и от приложеното и цитирано по - горе съдебно решение, постановено от Районен съд Панков/Вайсензе „дълго време не предприема никакви действия“. Сочи, че е довела децата в Република България, за да се срещнат с роднините си, като причината те все още да живеят тук с баба си е нежеланието на ищеца, като техен родител, да даде съгласието си те да пътуват извън границата на страната и да се завърнат в страната, в която са родени и израснали и където учат. Твърди, че от раждането на всяко от децата до настоящия момент ответницата изцяло, лично, самостоятелно и всеотдайно е полагала всички грижи за отглеждането и възпитанието на децата, като факта, че понастоящем живее и работи в Германия е единствено породен от нуждата сама да ги издържа. Сочи, че се връща при тях ежемесечно за по минимум една седмица, като в останалото време поддържала постоянен контакт с тях по телефон, вайбър, месинджър. Моли упражняването на родителските права спрямо децата А. и С. да ѝ бъде предоставено, като местоживеенето им бъде определено на адреса ѝ в гр. Д., а съда да определи режим на лични контакти на бащата с децата. Претендира ищецът да заплаща месечна издръжка на детето си Айше Ю. И. в размер на 350 лева, на С. И. в размер на 300 лева, с начална дата една година преди датата на предявяване на исковата молба в съда, с падеж 5-то число от месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва за всеки ден от закъснението при изплащането ѝ. По отношение на детето И. И. И. моли претенцията на ищеца да се отхвърли, както и същият да бъде осъден да му заплаща месечна издръжка в размер на 300 лева, с начална дата една година преди датата на предявяване на исковата молба в съда, с падеж 5-то число от

месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва за всеки ден от закъснението при изплащането и.

Ответницата предявява срещу ищеца насрещен иск с правно основание чл. 127а ал. 2 от СК с искане за постановяване на съдебно решение, заместващо съгласието на ищеца малолетните деца на страните да пътуват до Република Германия, където да продължат, респ. да осъществят образованието си, както и да се разреши да получат задгранични паспорти, за да реализират преминаването на границата.

В писмен отговор ищецът и ответник по насрещния иск оспорва твърденията изложени в насрещния иск и моли същия да бъде отхвърлен.

В проведените по делото съдебни заседания страните се явяват лично и с процесуалните си представители. Изслушани лично от съда всеки от тях заявява, че другият родител не е способен да се грижи за децата си, а ищецът и, че ответницата възпрепятства срещите му с децата. В хода на устните състезания пълномощникът на ищеца поддържа предявените искове и моли за тяхното уважаване, както и за отхвърляне на насрещния иск по чл. 127а ал. 2 от СК. Пълномощниците на ответницата молят за отхвърляне на исковата претенция на ищеца и за положително произнасяне по предявените насрещни искове.

Контролиращата страна - Дирекция "Социално подпомагане" – Д., чрез проц. си представител счита, че в най – добър интерес на децата е упражняването на родителските права да бъдат предоставени на майката, както и да се уважи исковата ѝ претенция по чл. 127а от СК, за да могат децата да продължат образованието си в Германия.

Представени по делото са и писмени защиты от проц. представители на страните, като тази на ищеца е депозирана извън предоставения от съда срок, поради което и не се взема предвид от съда. В писмената защита на ответницата нейните пълномощници доразвиват доводите си за неоснователността на ищцовата претенция, респ. за уважаване на предявените насрещни претенции и иска по чл. 127а ал. 2 от СК.

След преценка на събраните доказателства по отделно и в съвкупност, съдът направи следните фактически констатации:

От представените ведно с исковата молба и приети като доказателства по делото Удостоверения за раждане, издадени въз основа на актове за раждане № 1958/30.09.2011 г., издаден от Община Варна; №2/15.05.2017 г., издаден от Община Девня и № 10/17.05.2021 г., издаден от Община Девня се установява, че децата А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: ***** са с родители: баща - ищеца Ю. И. Х. и майка - ответницата Р. Ю. И.. Детето А. И. е родена в РБългария, а

другите две деца са родени в Германия.

Видно от представеният с исковата молба и приет по делото легализиран превод на Решение на Районен съд Панков/Вайсензее, отдел по семейни въпроси, Az:26F4203/20, постановено на 27.01.2021 г. е, че родителските права за общото малолетно дете на страните И. Ю. И., родено на 11.01.2019 г. се присъждат на майката - ищца по делото.

Представени от ответницата в производството по чл. 323 от ГПК и приети като доказателство по делото са: официални преводи на Свидетелство от Основно училище с музикална насоченост район Берлин – Мите /център/, издадено от училищното ръководство на А. И.; работно удостоверение от 08.04.2022 г., удостоверяващо, че ответницата Р. А. е наета като помощник в Евро кафе Вормс от 01.04.2022 г.; 8 бр. квитанции от Банка ДСК и Уестерн Юнион за преведени суми на различна стойност от ответницата Р. А. на свид. С. Х. А. през м. март, април 2022 г.; извлечение от регистъра по вписванията на Община Франкентал за вписан данъчен номер на ответницата и регистриран адрес в гр. Франкентал, 68.

Представени и приети по делото са 3 бр. амбулаторни листи, издадени на 03.06.2022 г. от личен лекар на трите деца в уверение на това, че на децата са извършени всички задължителни имунизации и са проведени всички профилактични прегледи.

Представени от ответницата са легализирани преводи на отчет от заплатата ѝ за м. април и май 2022 г. от Игрални автомати, Лампертхайм; сертификат за участие в обучение за игрални зали и заведения от 01.11.2021 г.

Представени са също така психологични изследвания, проведени от клиничен психолог и амбулаторни листи за извършени прегледи на децата А. и С. И. от детски психиатър, удостоверяващи задръжки в когнитивното развитие и интелектуален дефицит на двете момичета. От представена и приета медицинска документация за детето И. И., е видно, че към 22.10.2022 г. той е с диагностицирана обстипация и херния и че дни по – късно му проведено болнично лечение в отделение за детска хирургия на МБАЛ“Св. Анна“ – Варна.

Приети като писмени доказателства по делото са и представени от ищцовата страна документи на чужд език – фиш от трудовото възнаграждение на ищеца, които макар и непреведени на български език удостоверяват получено от него средномесечно възнаграждение за периода м. юни 2022 г. – м. 01.2023 г. в размер на 1 586, 11 евро.

Приети по делото са социални доклади, изготвени от ДСП – Девня и ДСП – Варна, от които се установява, че жилищните условия в домовете на страните са добри и подходящи за отглеждане на трите деца. Жилищата, в

които живеят страните са собственост на техните родители, но във всяко едно от тях са създадени добри условия и за децата. Грижите за тях от завръщането им в България през 2021 г. се осъществяват основно от бабата на децата по майчина линия с финансовото подпомагане на майката, която работи в Германия, но при всяка възможност се връща в страната, за да види децата си. Задоволени са не само нуждите им от дом, храна, дрехи и обувки, но и от игри, развлечения, разходки, социални контакти. В дома на майката децата получават нужните грижи, внимание, обич и непрекъсната грижа. Между майката и децата има изградена силна емоционална връзка, въпреки, че тя не е постоянно при тях. Децата са в добро общо здравословно състояние и приличен външен вид – чисти, сресани, облечени с чисти дрехи.

По настоятелно твърдение на ищеца, че децата не живеят на адреса, на който е извършено проучването – ул. „***“, а на друг адрес при крайно незадоволителни битови условия, е изготвено допълнително проучване от ДСП – Девня, което опровергава неговите твърдения, установявайки, че децата никога не са живели на друг адрес.

Видно от соц. Доклад, изготвен от ДСП – Варна е, че бащата осъществява връзка с децата основно по телефон или чрез връзка по интернет, тъй като също живее и работи в Германия. Споделил е, че не среща подкрепа от страна на майката за осъществяване на срещите в нормална и комфортна за децата среда. В дома му в гр. В. за тях са осигурени добри битови условия. Заявил е желание да отглежда децата си с помощта на своята майка, баба и дядо по майчина линия, с които живее съвместно в двуетажна къща в гр. В.. Изразено е становище от ДСП – Варна, че ищецът има материалната и физическа възможност да задоволи потребностите на трите си деца от емоционална близост, храна, здравеопазване и др., като получава нужната подкрепа от разширения семеен кръг по бащина линия.

Установено е в хода на проведените проучвания, че децата не посещават учебни заведения в България, тъй като не знаят български език. Говорят основно на немски и майчиния си турски език. Споделили са със соц. работници, че желаят да се върнат в Германия, където основно са техните приятели и за да могат да ходят на училище, където за тях са осигурени специални грижи.

Събрани са по делото и гласни доказателства, като са разпитани свидетели, посочени и от двете страни.

Свид. Т. А. Р. – първа братовчедка на ищеца твърди, че той живее и работи в Германия и се грижи добре за семейството си. Ответницата също живее в Германия, но не работи, а проституира, като всеки месец праща по 100 евро на майка си, за да гледа децата ѝ, които средства били крайно

недостатъчни. Свидетелката счита, че ответницата не е добра майка, а ищецът по – добре би се грижил за децата си и че те се чувствали по – добре в неговата къща в гр. В., отколкото в гр. Д.. Твърди, че при едно от гостуванията си в гр. Варна децата ѝ се оплакали, че в Д. не им готвят, а ядат пастет. Сочи също така, че майка им ги била изкарала „малоумни, защото в Германия плащат много пари за такива деца и там има училище за такива деца“. Свид. Р. заявява, че децата се отглеждат в гр. Девня, защото на ответницата „така ѝ било по – добре“, както и че не могат да се върнат в Германия, тъй като тя „не ги пуска да заминават“. Сочи, че в този случай те биха могли да се отглеждат от майката на ищеца в гр. В. като той ще продължи да работи в Германия и да им праща пари.

Свид. А. Х. А. – майка на ищеца също твърди, че децата не се отглеждат добре от майката на ответницата в гр. Варна, като сочи, че при едно от гостуванията им в гр. Варна тя ги е взела „голи и боси“ и се е наложило да им купуват дрехи. Споделили ѝ, че другата баба не им готвела, а им мажела само филии с пастет, че не ги къпела, че нямали вътрешна тоалетна, а трябвало да ходят навън. Твърди, че с тях живее брат на ответницата, който е наркоман, че всички спят в една стая – децата, братът, бабата, дядото, че децата нямат отделна стая.

Видно от показанията на свидетелите на ответната страна – К. Х. А. – леля на ответницата, С. Х. А. – нейна майка и М. Н. Я. – без родствена връзка със страните е, че ответницата си е дошла в България с децата, за да види майка си, но не е могла да се върне с тях в Германия, защото ищецът не ѝ е дал пълномощно те да напуснат страната. Това принудило ответницата да остави децата на майка си в гр. Д. и да се върне сама в Германия, за да може да работи и да ги издържа, тъй като ищецът не ѝ давал никакви пари от както са се разделили. Сочат, че ответницата редовно праща пари на майка си, като се връща в България през месец – месец и половина, за да види децата си. Грижи се добре за тях, води ги на разходки, децата са добре облечени, чисти и спретнати. В дома, в който децата живеят също било чисто, обзаведено, децата си имали самостоятелна стая, играчки и всичко необходимо за тяхната възраст. В къщата имало вътрешна тоалетна, бабата им готвела, контактували с други деца. Установяват, че са правили опити да запишат децата в училище и детска градина в гр. Девня, но заради факта, че те не говорят български език и изоставащото развитие на момичетата не са ги приели. Заявяват, че тя иска да си ги вземе в Германия, защото там биха получили по – добри грижи, отношение и образование.

Съдът цени показанията на свидетелите Т. Р., А. А., Кр. А. и Ст. А. в светлината на близката им родствена връзка със страните по делото, което безспорно ги прави заинтересовани от неговия изход. С оглед на това и при

анализа им съдът подходи с особено внимание и съпоставяйки ги с останалите обективни доказателства по делото. Показанията на ищцовите свидетели съдът не кредитира, тъй като противоречат на обективни доказателства по делото, каквито са социалния доклад на ДСП – Девня, СПЕ, твърденията на навършилото 10 годишна възраст дете и други. По – подробни аргументи за това съдът ще изложи в решението си по – долу.

Видно от неоспореното от страните и прието по делото заключение на съдебно медицинската експертиза е, че детето И. Ю. И. страда от двустранна крипторхизъм - неспадане на тестисите в мъдната торбичка, където е нормалното им анатомично разположение. Това заболяване налага провеждане на оперативно лечение в Специализирана Клиника по Детска хирургия. Същото следва да се извърши в кратък период от време, предвид опасността за в бъдеще И. да страда от детеродна неспособност. В материалите по делото е приложена Епикриза от Отделение по Детска хирургия при МБАЛ „Св. Анна - Варна” АД, от която е видно, че по повод запущване на червата от оформен фекалом под обща интубационна анестезия е отстранен фекаломът. Тази операция е била наложителна поради факта, че при неизвършването ѝ може да се развие некроза на червата, последващ перитонит и евентуално настъпване на неблагоприятен смъртен изход.

По делото е извършена и приета съдебно – психологична експертиза, от заключението на която се установява на първо място, че не е налице конфликт на лоялност на децата спрямо някого от родителите, като децата са формирали собствено мнение по въпроса при кой от родителите искат да живеят на база лични впечатления и преживяното. Вещото лице не е установило влияние от страна на майката и нейните близки с цел „очерняне” на бащата като елемент от синдром на родителско отчуждение и такъв не е налице при нето едно от децата. Според вещото лице отношението им е ясно и категорично с предпочитание към майка им. Отблъскващото поведение на бащата е много силен фактор за формиране на негативно отношение на децата към него и страх да са близо до него. Личните впечатления на вещото лице в контакт с ищеца Х. са потвърдили данните за неговата емоционална нестабилност, гневливост, бързо избухваща агресия - вербална, а при възможност - и физическа. Той е с нисък фрустрационен толеранс, не понася отказ, желае да контролира и управлява ситуацията, но действа импулсивно и прекомерно емоционално. Склонен е към генерализиране и се поддава на чужди внушения. При децата А.и С. са констатирани състояния, които са диагностицирани като „Лека умствена изостаналост”. Фамилна микроцефалия. Децата са със специални обучителни потребности. Нуждаят се от специални условия на обучение и рехабилитация. При изследването са установени последици от преживян стрес. Наличието на психически и/или

психологически особености на всяко от децата изисква специални грижи, терапия, специализирана помощ до завършване на 12 клас, а също така - специален подход с оглед диагнозите и степента на компенсация за интегрирането им в социума. Промяната, настъпила в живота им при преместването от Република Германия в Република България се е отразила неблагоприятно, като задръжка, като прекъсване на вече постигнато развитие и връщане назад. Нарушени са създадените динамични стереотипи за учебна дейност, социални умения, самообслужване, ориентация, говорно развитие. Според вещото лице връщането им в познатата среда на специализираното училище би подпомогнало по - бързото компенсиране на пропуска. Не се констатира адаптиране на децата към средата на живот в България. Това е за тях „безкрайна ваканция“ и регрес. Емоционална привързаност на всяко от децата се отбелязва към майката, като към бащата отношението е амбивалентно, съпроводено от страх, в отделни моменти - позитивно, вероятно ситуативно и на база минали фрагментарни добри спомени.

На основание член 59 ал. 6 от СК страните са изслушани лично от съда в съдебно заседание, проведено на 17.10.202 г. Ищецът Х. твърди, че ответницата не му позволява да вижда децата си и не позволява да му гостуват в гр. Варна, затова той иска правата върху тях. Посочва, че ще ги гледа в неговата къща на адрес: гр. В., ул. „К****“ № ***, както и че може да си намери работа в България. Заявява, че ако децата са при него ще учат в училище „Елин Пелин“ или в училище „Христо Ботев“ в гр. Варна. Ако не, можел да ги вземе в Германия, където имал квартира и всякакви възможности да ги отглежда, тъй като има добра работа и доходи, а и майка му била с него и щяла да му помага. Сочи, че където съдът кажел там можел да ги гледа, но повече искал в Германия. Не искал майка им да ги гледа, защото двамата много се карали и не могли да се разберат. Категорично заявява, че няма да разреши децата му да се върнат в Германия, защото вече не вярвал, че ответницата ще може да ги гледа. Споменава в изслушването си, че бил склонен едното от децата да взема Р., а двете той.

Ответницата А. заявява пред съда, че иска децата да се гледат в Германия, защото там има по – добри условия за тяхното развитие, докато тук такава възможност няма. Заявява, че със сестра си живеят в един град, че тя разполага с голяма къща на два етажа, където имало свободни стаи и там можела да отглежда децата, а тя да ѝ помага. Сестра ѝ също имала четири деца. Сочи, че има постоянна работа с работно време от 7:00 часа до 16:00 часа, което ѝ позволява да води децата на училище и да ги взема от там. Излага, че две от децата ѝ се нуждаят от помощ, която там получават, че специален човек ги води с кола до специално училище, че в България това няма как да им бъде осигурено, а тя няма къде да работи. Споделя, че в

Германия е била под закрилата и наблюдението на социалните служби, заради проявено насилие над нея от страна на ищеца. Твърди, че ищецът не се е грижел за децата си дори когато са живеели заедно, че не знае в кое училище ходят и кой лекар посещават, затова и правата му били отнети от германския съд.

Съгласно чл. 15 от ЗЗДт е изслушано и навършилото 10 годишна възраст дете – А. И.. Детето е изслушано с преводач, тъй като не владее дори говоримо български език. Пред съда тя споделя, че живеят в една къща с брат си, майка си и сестра си, като с тях живее и баба им. Твърди, че няма дядо в къщата, в която живеят. С баща си контактува по телефона, тъй като той живее в Германия. Сочи, че му е гостувала веднъж в дома му в гр. Варна, където се е чувствала добре, но не е била щастлива. Детето казва, че в Германия се чувства най – щастлива, но не се връщат там, защото баща ѝ не разрешава. Споделя, че там има приятели, че ходи на училище. В Девня ходи на училище от няколко месеца, като е записана в 3 клас. Няма Приятелите в Девня били само братовчедките ѝ. Заявява, че майка ѝ работи в Германия и всеки ден говорят по телефона, че си идва 3 пъти. /тук в.л. по делото уточнява, че детето няма ориентация за време/. Сочи, че майка ѝ праща пари от Германия на баба ѝ, че често ѝ прави подаръци, каквито баща ѝ не ѝ прави, но също ѝ дава пари. Споделя, че в Германия са живели в къща с 3 стаи, където имала самостоятелна стая и че иска да живее с майка си, брат си и сестра си, в същата къща с трите стаи. Заявява, че са в България защото баща ѝ „душил“ майка ѝ /показва с ръце как е сторил това, хващайки врата си с двете си ръце/.

Съдът, въз основа на установеното от фактическа страна, прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 127 ал. 2 от СК, когато родителите не живеят заедно и не могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на детето си, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, спорът се решава от съда.

Установи се по делото, че страните са живели на съпругески начала, като от съвместното си съжителство имат три ненавършили пълнолетие деца – А. на 12 години, С. на 9 години и И. на 4 години. Малко след раждането на първото им дете през 2011 г. те, заедно с децата заминават да живеят и работят в РГермания, където са родени другите им две деца. Разделили се през пролетта на 2020 г., когато заради проявено насилие от страна на бащата към майката, тя и децата били настанени в дом за деца и младежи в Германия. С Решение на Районен съд Панков/Вайсензее, отдел по семейни въпроси, постановено на 27.01.2021 г., родителските права за общото малолетно дете И. И. са присъдени на майката. Малко след това – в средата на

2021 г. тя се прибира с децата в България, за да гостува на свои роднини в гр. Д.. От тогава до настоящия момент децата живеят в дома на ответницата в гр. Девня и се отглеждат основно от нейната майка – свид. С. А., подпомагани финансово от ответницата, която продължава да живее и работи в Германия, за да издържа децата си. Поради липса на съгласието на бащата – ищецът Ю. децата да пътуват извън границата на страната, същите са възпрепятствани да се върнат в Германия, където са израснали, две от тях и родени и където са посещавали училище, съответно детско заведение по – малките. При престоя си в България децата не са посещавали учебно или детско заведение до настоящата учебна година, когато едно от децата - А. И. е записана в местно училище едва в началото на втория срок на настоящата учебна година. Видно от заключението на СПЕ другото дете Севда не би могла да се адаптира в първи клас на масово училище в България, а най – малкия И. в местна детска градина заради езиковата бариера.

Установява се по делото чрез СПЕ, че децата А. и С. са със специални образователни потребности. В Германия са били правилно насочени и адекватно обучавани за компенсиране на изоставането в развитието и преодоляване на дефицитите. Извършена е специализирана работа по ограмотяване, развитие на езиковите познания - речник, говор, писмена реч; формиране на числови представи, аритметични действия; изобразителни способности; музикални способности; физическо развитие. Децата са били включени два пъти седмично в трудова /ерготерапия“. Момичетата са били включени в група с турскоговорещи момичета за по - нататъшното им развитие в областта на майчиния език и развиване на комуникативните умения. Ерготерапията подготвя евентуално включване на лицата в елементарен неспециализиран труд на по-късна възраст. При неблагоприятни условия на развитие лицата с ЛУИ са четири пъти по - уязвими и предразположени към отключване на психични заболявания. Експертизата установява също, че трите деца - А., С. и И. са станали свидетели на сцени с домашно насилие между майката и бащата, преживяли са остър стрес и споменът за него лесно се актуализира. А., която се изразява вербално най-ясно, казва, че не желае баща си. Не иска да бъде и при баба Айше - майка на г-н Х., иска при своята майка Р. С.. Другите деца я следват на база собствени емоции и преживявания. Не могат да изразят отношенията си пълноценно вербално, но показват с поведението си.

В настоящия случай претенции за упражняване на родителските права над децата отправят както ищецът, така и ответницата, като предвид невъзможността на страните да постигнат съгласие при кого от тях да живеят децата им и кой да упражнява родителските права, този въпрос следва да бъде решен от съда.

Производството по чл. 127 ал. 2 от СК не е исково, а представлява спорна съдебна администрация относно начина за осъществяване на признати и гарантирани от закона материални субективни права. Целта на производството и постановения съдебен акт е да се постигне охраняване в максимална степен на конкретни материални субективни права, както в интерес на участващите в производството лица, така и в публичен интерес. Като производство спорната администрация е учредена именно, за да се даде възможност за уреждане реализирането на субективни права от обществена значимост, каквито са тези по чл. 127 от СК, пряко свързани със закрилата на децата и държавната политика за реализирането ѝ. Поради вменената му от закона цел, в производството за спорна съдебна администрация, за разлика от исковото и охранителното производство, е засилено служебното начало и съдът е задължен да администрира в пълен обем спорните правоотношения, дори и без да е сезиран изрично за всяко от тях, като охранява интересите на страната, ползваща се от държавна закрила и събира по своя инициатива всички относими данни и доказателства, без ограничение във времето и извън установените в исковото производство преклузии.

Решаващо значение при определяне предоставянето на родителските права и местоживеенето на детето имат неговите интереси. В т. II от Постановление № 1 от 12.11.1974 г. на Пленума на ВС, което не е загубило силата си, примерно са изброени обстоятелства, които съдът следва да съобрази при преценката си на кой от родителите да предостави упражняването на родителските права. Това е минимумът, който трябва да бъде взет предвид при изследване на най - добрия интерес на детето по смисъла на § 1 т. 5 от ДР на ЗЗДт. Съдът е длъжен да извърши преценката си за това, на кого от двамата родители да предостави упражняването на родителските права, единствено на базата на задълбочена и комплексна съпоставка на всички относими в конкретния случай обстоятелства, оценявайки възпитателските качества на всеки от родителите, неговия морален облик, начина, вида, продължителността, ефективността на полаганите от него грижи към детето, изразената му готовност да живее с детето /по настоящото дело е изявена готовност от страна и на двамата родители да отглежда и възпитава детето - факт, който е указание за тяхната сериозна загриженост и желание да се изпълни родителският дълг/, анализирайки данните за реално предприети действия в тази посока, изследвайки към кого от двамата родители в по - голяма степен детето е привързано, както и дали родителят разполага с помощта на трети близки до детето лица, на които при нужда може да разчита, съобразявайки социалната среда, в която предстои да живее детето - бит, нрави, схващания, манталитет на обкръжаващите родителя лица, жилищно - битовите му условия на живот,

финансовите възможности, начинът на живот, както и да съобрази пола и възрастта на детето. Тези обстоятелства, взети в съвкупност, формират комплексният критерий, въз основа на който се извършва преценката, не само при кого от родителите да живее детето и кой да упражнява родителските права, а и какъв да бъде режима на лични отношения на детето с родителя, комуто не са предоставени родителските права. В т. I от Постановление № 1 от 12.11.1974 г. на Пленума на ВС е изяснено понятието „интерес на детето“, като изрично е подчертано, че за него „решаващо значение има цялата съвкупност от интереси, но „от аспекта на всестранното развитие на личността“ /както материални, така и тези, които са от значение за правилното отглеждане и възпитание на детето/. Съблюдаването на интересите на децата при разрешаване разногласията между техните родители, освен прокламираните в Семейния кодекс принципи, следва и от редица други норми. В чл. 3 от Конвенцията за правата на детето е прогласен принципът, че висшите интереси на детето са първостепенно съображение за всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.

В настоящия случай от разпитаните свидетели и приетите социални доклади се установява наличието и при двамата родители на добри социални и хигиенно - битови условия за отглеждането на децата в жилищата, с които разполагат. И двамата родители имат възможност да осигурят необходимите условия за задоволяване нуждите на детето, както и с подкрепа от членове на разширеното семейство. Установи се също, че две от децата на страните – А. и С. са с лека умствена изостаналост и специални обучителни потребности, като в Германия те са ползвали ресурсно подпомагане. Що се отнася до емоционалната привързаност на децата към родителите, от доказателствата по делото – социален доклад на ДСП – Девня, СПЕ и изслушването на А. И. се установи, че е налице ясно предпочитание към майката, която от самото им раждане до момента полага грижи за трите деца, понастоящем, принудена от обстоятелствата не лично, а подпомагана от своята майка. Единствената причина децата да не се отглеждат непосредствено от ответницата е безпричинния отказ на ищеца да даде съгласието си те да напуснат пределите на страната и да се завърнат в страната, в която са родени и израснали. Такова е желанието и на най – голямото дете А. И., като пред социалния работник тя е заявила, че най – голямата ѝ мечта е да се върне в Германия, където да продължи да живее с майка си, да учи в училището, което е посещавала и да се види с приятелите си, които ѝ липсват. Същото желание А. изрази и при изслушването си пред съда. Очевидно е, че тази държава детето приема като свой дом, където му е осигурена сигурност и комфорт.

Няма данни за това как ще се чувстват децата в дома на бащата, извън показанията на близките роднини на ищеца, които твърдят, че в неговия дом те се чувстват добре. Това се опровергава от самата Айше, която пред съда заяви, че се е чувствала добре при гостуването на баща си в гр. Варна, но не е била щастлива. Заключение на СПЕ също сочи, че на този етап от развитието на децата не е в техен интерес да бъде променена средата, в която те са отраснали и са свикнали. Напротив промяната, настъпила в живота им след завръщането в България се е отразила неблагоприятно върху тяхното развитие и вече постигнатите резултати в специализираните училища в Германия. Децата не могат да се адаптират към средата на живот в страната ни, тъй като са с германско самосъзнание. Според вещото лице връщането им в позната среда на специализираното училище би подпомогнало по – бързото компенсиране на пропуската. Затова решаващото делото в случая е обстоятелството, че поради по – голямата привързаност към майката и изградената от нея социална среда в РГЕРмания, с която децата са свикнали и която несъмнено им дава възможност за по – добро развитие и качество на живот, предоставянето на родителските права за упражняване от другия родител, при друга социално - битова среда в гр. Варна, с която те тепърва следва да привикват, би поставило в риск правилното психическо, а оттам и физическо състояние на децата. Освен това - събраните по делото доказателства безспорно сочат, че по – добър потенциал да възпитава своите деца и да полага адекватни грижи за тях притежава майката. Тя е родителят, който полага грижи за децата от самото им раждане до настоящия момент, като не се установиха в хода на производството основанията, които да са пречка да върши това и за в бъдеще. Съдът няма никакво основание да се съмнява в родителския капацитет на ищцата, тъй като доказателствата по делото сочат точно обратното. Ответницата е тази, която е осигурила подходящо учебно заведение за своите две дъщери, изоставащи в развитието си. Направила е всичко необходимо да ги запише в масово училище в гр. Девня, но поради специфичните им образователни потребности и факта, че не говорят български това се е оказала невъзможно. Обгрижвала е редовно и адекватно здравословните нужди на децата, като дори свидетелите на ищеца потвърждават, че именно той е отказал да оперира сина си в Германия. Доказва се по делото, че в България децата живеят при добри битови условия в дома на баба си по майчина линия и нуждите им са напълно задоволени благодарение единствено на финансовата издръжка от страна майката. Видно от социални доклад, изготвен от ДСП – Девня е, че „потребностите на децата от дом, лично пространство, хранителен режим, сън, здравеопазване, социални контакти и емоционална близост са задоволени от страна на майката и роднините по майчина линия. Ежедневно баба им С.А. извежда децата на разходка и детски площадки, за да играят и общуват с връстници.

За трите деца са осигурени занимателни материали, книжки за оцветяване, играчки и други...”. В тази връзка съдът не кредитира показанията на ищцовите свидетели за незадоволителни условия в дома на децата, за занемареност на тяхната лична хигиена, здраве и изхранване, тъй като противоречат на обективно доказателство по делото, каквото е социалния доклад на ДСП – Девня. Твърденията на ищеца, че ответницата проституира в Германия, а децата се отглеждат от нейната майка в гр. Девня при крайно лоши битови условия не просто са голословни, но и категорично се опровергават както от извършеното социално проучване от ДСП – Девня, така и от показанията на свидетелите на ответната страна, а също и от обясненията на детето А., дадени при изслушването му пред съда. Опровергават се и от констатациите на извършената по негова жалба проверка, обективирани в Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 22.10.2021 г. като част от приетата по делото прокурорска преписка вх. № 7188/2021 г. по описа на РП – Варна. Тук отново следва да се подчертае, че единствената причина децата да не се отглеждат непосредствено от своята майка е безпричинния отказ на ищеца да даде съгласие те да се завърнат в Германия. По въпроса за упражняването на родителските права не е без значение и възрастта на най – малкото дете И., който е на едва навършени 4 години. Както е изяснено в цитираното по - горе ППВС, майката е по - пригодна от бащата за отглеждане на деца в ниска възраст, тъй като този ранен етап от развитието на всяко дете е свързан със задоволяване на физиологични потребности, изграждане на силни емоционални връзки, а първата и най - дълбока връзка на детето с външния свят е тази с неговата майка. От значение е и пола на другите две деца – момичета на прага на пубертета, а в случая и безспорното установеното им ментално развитие, като в тази връзка ответницата е сторила всичко необходимо, за да им осигури подходящи условия за развитие и обучение както в Германия, така и в България, а ответникът само е изразил желание да стори това и заявка, че тепърва ще търси такава възможност. Наличната по делото медицинска документация в тази връзка и констатациите на вещото лице – клиничен психолог опровергават категорично твърденията на ищеца, подкрепени от показанията на свид. Т. Р., че ответницата „е изкарала децата малоумни, за да взема пари“. И на последно място, но не и по значение съдът взе предвид характеровите особености на ищеца, установени от вещото лице при видеоразговора му с него. Видно от заключението на СПЕ поведението на бащата е проблемно, той плаши децата с агресията си - вербална и физическа, с несъобразяване с тяхното присъствие и грубо отношение към майката, която децата обичат. Бащата е негативен ролеви модел, не дава сигурност и подкрепя въпреки декларираните му чувства , добри пожелания и намерени. Вещото лице заключава, че стратегията му е погрешна и не постига

най - добрия интерес на децата. В експертизата са налице данни и за проявена агресия от страна на бащата над детето Севда и то в по – ранна детска възраст, както и за употреба на наркотични вещества от негова страна. За проявено насилие от страна на ищеца към майката на неговите деца и то в тяхно присъствие съобщава и детето А. И. при нейното изслушване и то без директно да е била насочена към този спомен. Съдът лично се увери в неуравновесеното поведение на ищеца, който дори в съдебна зала си позволява да обижда ответницата, да прекъсва нея и посочените от нея свидетели, та дори и съда и то неведнъж. Същото поведение той е проявил и пред чуждестранния съд, видно от приложеното решение, както и пред вещото лице. Ищецът не може да даде аргументиран отговор на въпроса защо не дава съгласието си децата му да пътуват до РГермания, където са израснали и където живее самият той. Няма категорична визия и по въпроса къде желае да отглежда децата си – дали да се завърне в България, където е жилищно устроен, но пък няма работа или пък да ги вземе при себе си в Германия и тепърва да търси подходяща квартира, а в случай, че ответницата откаже да му даде съгласие за това – да ги остави при своята майка в гр. Варна /която впрочем също живее в Германия/, а той да продължи да работи в Германия и да й праща пари. Прави впечатление на съда, че настоящото производство е отпочнато и продължава да се води от ищеца не заради демонстрираното желание да се грижи за отглеждането и възпитанието на децата си, а като че ли „за отмъщение“ на ответницата за това, че го е напуснала, без обаче да си дава сметка за непоправимите последици, които действията му причиняват на собствените му деца. Доказателства за действителните му намерения е изявлението му, дадено пред съда, че „ако иска Р. може да вземе едното дете, но другите две да даде на мен.“ Ищецът не е сторил и нищо до момента за операция на сина си, която в Германия е отказал с аргумента, че иска детето да се оперира в България. Децата са в България от година и половина, през което време той не е намерил нито време, нито начин да извърши операцията на детето си, която според СМЕ е вече крайно наложителна.

Съвкупното обсъждане на посочените по - горе условия налага извод, че към настоящия момент майката е по - подходящият родител да упражнява родителските права спрямо децата. Изцяло в техен интерес е те да бъдат отглеждани от своята майка, поради което упражняването на родителските права следва да бъдат предоставени на нея, а претенцията на ищеца за предоставяне на родителските права по отношение на децата Айше и Севда и за промяна в мерките на упражняване на родителските права по отношение на детето И. следва да бъде отхвърлена.

Като последица от предоставянето на родителските права на

майката, местоживеенето на децата следва да бъде определено при нея на адреса, на който тя доказва, че живее в момента в РГермания.

По отношение режима на лични отношения с родителя, който не упражнява родителските права:

При предоставяне упражняването на родителски права в пълен обем на майката, на бащата, поради гарантираната от закона възможност, следва да се определи режим на лични контакти с децата. Той следва да е такъв, че в максимална степен да задоволи потребността на детето и от двамата родители. Семейният кодекс не разписва правила по отношение на това какъв да бъде интензитета на личния контакт с детето на родителя, комуто не са предоставени родителските права, като дава свобода на съда да преценява конкретните правнозначими обстоятелства с оглед интереса на детето, които бяха изброени неизчерпателно по - горе. Чрез определения от съда режим на лични отношения трябва да се постигне възможност детето да расте и се развива под грижите и с подкрепата на двамата си родители, тъй като нуждата на всяко дете от системен контакт с двамата му родители е безспорна. Преценката е служебна. Извършва се от съда, като същият не е ангажиран с конкретно предявената такава от страните. Тук следва да се отбележи, че за родителя, комуто са предоставени родителските права, възникват допълнителни задължения – да спазва коректно поведение спрямо другия, да не настройва детето срещу него и да не накърнява авторитета му, както и да му оказва съдействие при упражняване на правата му на родител. При положени взаимни усилия от страна на двамата родители ще се възстанови и нормалната комуникация помежду им, което определено ще повлияе положително на децата им. Поради горното, с оглед желанието на бащата да се грижи и да вижда децата си, както и за да бъде съхранена емоционалната връзка между този родител и децата съдът следва да регламентира разширен режим на лични отношения с бащата, а именно: всяка втора и четвърта седмица от месеца от 18 ч. в петък от до 16 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата, 20 дни през лятната ваканция, когато майката не е в отпуск; всяка четна година на Нова година за времето от 10 ч. на 30.12. до 16 ч. на 02.01. с преспиване в дома на бащата; всяка нечетна година на рожденните дни на децата – 27.09., 30.11. и 11.01. за времето от 10, 00 часа до 18, 00 часа на съответния ден и на рождения ден на бащата – 28.02. за същото време, като при осъществяване на режима на лични контакти децата се вземат от дома на майката и се връщат там.

Съдът не намира основание за прилагане на защитните мерки по чл. 59 ал. 8 т. 2 от СК, като родителят, осъществяващ режима на лични отношения, е свободен да прецени по какъв начин ще го упражнява в рамките на предоставените му от съда часове.

Относно иска за издръжка в полза на децата:

Като последица от предоставяне родителските права на майката, бащата следва да бъде осъден да заплаща ежемесечна издръжка на детето си. Съгласно разпоредбата на чл. 143 ал. 2 от СК родителите дължат издръжка на ненавършилото пълнолетие дете независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Съобразно своите възможности и материално състояние те следва да осигуряват условията на живот, необходими за развитието на детето. Конкретният размер на тази издръжка е функция от потребностите на самото дете и възможностите на неговите родители – чл. 142 ал. 1 от СК, но не може да бъде по - малък от минимума, предвиден в нормата на чл. 142 ал. 2 от СК, а именно една четвърт от размера на минималната работна заплата за страната. Ирелевантно е дали заплащането на издръжка би създавало затруднения за ответника, тъй като съгласно чл. 143 ал. 2 от СК задължението на родителите за издръжка на ненавършилото пълнолетие дете е безусловно, а безусловният му характер цели да се осигурят на всяко дете финансова стабилност и начин на живот, позволяващи му то да отрасне здраво, да се образова и да има добра житейска реализация. Нормата на чл. 143 ал. 2 от СК е императивна и вменява в задължение на родителите да издържат своите непълнолетни деца, независимо дали са работоспособни и дали имат имущество, от което да се издържат, т. е. при всички случаи родителите дължат издръжка по силата на закона.

Според постановките в ППВС № 5 от 16.11.1970 г., доразвити с ППВС № 5 от 30.11.1981 г., нуждите на лицата, които имат право на издръжка се определят от обикновените условия на техния живот. Вземат се предвид възрастта, образованието и всички обстоятелства, които са от значение за случая, като нуждите са винаги конкретни. Възможностите на лицето, което дължи издръжката са основание за даването ѝ и показател за нейния размер. Те също винаги са обективни и конкретни. Определят се от доходите, имуществото, квалификацията на задълженото лице. За да бъдат приложени правилно тези разяснения, следва да се имат предвид условията, при които са живели децата в семейството. Издръжката трябва да е в такъв размер, че да способства за правилното и хармонично изграждане на издържания и за подготовката му за пълноценна изява в обществото. При определяне размера на издръжката следва да се определи общата сума за издръжка на детето, която да се разпредели съобразно възможностите на родителите. За размера е от значение и при кого от родителите детето е предоставено за отглеждане, като усилията, които се полагат и ангажираността на родителя във връзка с отглеждане на детето следва да се вземат под внимание при определяне на издръжката, която той дължи.

Съгласно разпоредбата на чл. 142 ал. 1 от СК размерът на

издръжката се определя от нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Родителите са в трудоспособна възраст, не страдат от заболявания, които да ги възпрепятстват да осъществяват обичайните трудови дейности. Не се твърди наличието на данни за други алиментни задължения на някой от родителите т. е. да плаща издръжка в полза на друг свой ненавършил пълнолетие низходящ. Доказателствата по делото сочат, че месечните доходи на ищеца надвишават неколkokратно тези на ответницата, която като родителят, комуто се предоставят родителските права ще осъществява непосредствените грижи по отглеждането, изхранването, здравеопазването, обучението и възпитанието на децата. Що се отнася до нуждите на децата съдът приема, че освен присъщите за възрастта им нужди от храна, облекло, медикаменти, училищни пособия, момичетата се нуждаят от допълнителни разходи за тяхното специфично обучение, а момчето от повече дрехи, предвид бързия растеж, играчки и др. Относно размера на издръжката съдът намира, че задължение и на двамата родители е да гледат и издържат децата си, като в случаите когато гледането се осъществява изключително и само от единия родител, както е в случая, то другият родител следва да компенсира с увеличен размер на издръжката. Така, като взе предвид нуждите на децата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и с оглед възможността съдът да присъди издръжка в размер, дължим съобразно Конвенцията за правата на детето, съдът определя общ размер на месечна издръжка за всяко едно от децата в размер на по 500 лева. От тази сума ответникът следва да поеме по – голямата част в размер на от по 300 лева за всяко едно от децата. Останалата част, ведно с непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на децата следва да се поеме от майката. Предявеният насрещен иск е за издръжката за бъдеще време, която се дължи най – рано от датата на завеждане на иска. Затова и така определената издръжка е дължима считано най – рано от датата на подаване на исковата молба – в случая 17.02.2022 г., доколкото за по – ранен период претенцията за издръжка за бъдещ период е недопустима. Съдът определя падежа на издръжката до 10 число на месеца, за който се дължи /дата, заявена като по – удобна за плащане на издръжката от ищеца/. С оглед изложеното съдът намира предявения насрещен иск за основателен, до посочените размери, а за разликата над тях искът следва да се отхвърли.

На основание 242 ал. 1 от ГПК съдът следва да постанови предварително изпълнение на решението, в частта относно присъдената издръжка.

Относно насрещната претенция на ответницата с правно основание чл. 127а ал. 2 от СК.

Искането е за постановяване на решение, заместващо съгласието на бащата децата да напускат пределите на РБългария, за да пътуват до РГермания заедно със свята майка, като в искането не е визиран срок, както и да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на бащата, на малолетните деца да бъдат издадени задгранични паспорти по Заявление, подадено от майката. В случая майката, предвид местоживеенето си в Германия, желае децата да имат възможността да пътува често от България до Германия и обратно, с цел тя като родител, на когото бъдат предоставени родителските права, да може да ги осъществява пълноценно.

При решаване по същество на спора по този иск настоящият състав взе предвид, че въпросът, свързан с пътуване на дете в чужбина при разногласие на родителите е от категорията на спорна съдебна администрация, при решаването, на който съдът прави преценка по целесъобразност. В производството по спорна съдебна администрация по реда на чл. 127а от СК съдът не е обвързан от формулираното от молителя искане относно брой пътувания, период от време и определени държави. В рамките на заявеното искане с молбата по чл. 127а от СК съдът разполага с власт да разреши конкретни пътувания в период от време, различен от първоначално заявления и до определени държави, част от поисканите с молбата, или да разреши неограничен брой пътувания, но до определени държави. Водещи и най-важни при решаване на въпроса за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина отново са интересите на детето. По делото следва да е установена и нужда на детето да пътува в чужбина. Когато детето има нужда да пътува в чужбина при разногласие между родителите съдът може да разреши конкретни пътувания в определен период от време и до определени държави или неограничен брой пътувания през определен период от време, но до определени държави. /в този см. Р. № 403/29.02.2016 г., по ГД № 6903/2014 г., 4 г. о. на ВКС/. Когато пътуването извън територията на РБългария е в интерес на детето - когато причината е определена необходимост, свързана със здравословното му състояние, с интелектуалното му развитие или друга нужда, отговаряща на интереса му, съдът дава разрешение за напускането на страната, замествайки липсващото съгласие на родителя. Правото на непълнолетния да напусне пределите на страната не може да бъде ограничавано само поради отказ на родителя, който не упражнява родителските права да се лиши от регулярните свиждания с детето си през определен период - необходимостта се преценява на първо място с оглед интереса на детето, с който родителят е длъжен да се съобрази.

В процесния случай нуждата от това децата да могат да пътуват свободно до РГермания и да се завръщат в страната без съгласието на бащата е безспорно установена. Децата са израснали, а две от тях и родени именно в

тази държава, там те са посещавали учебно, респ. детско заведение, там е техният приятелски кръг, а дома, в който те са живели и израснали припознават като „свой дом“. Нито едно от децата не владее български език нито писмено, нито дори говоримо. Единствено езиковата бариера и специалните образователни потребности на две от децата те не са посещавали училище или детска градина през време на целия си престой в РБългария, въпреки опитите на майката да ги запише в такива. Момичетата са били лишени и от специалната ресурсна грижа, която са получавали в Германия, което несъмнено води до изоставане в тяхното интелектуално развитие. Едва в настоящата учебна година най – голямото дете е записано в 3 клас в училище в гр. Девня, при все че предвид възрастта си тя следва да бъде в 5 клас. Това, заедно с езиковата бариера несъмнено създава редица неудобства и притеснения за детето. При изслушването си Айше сподели пред съда желанието си да се върне да живее в Германия и учи там, където е учила и където е живяла почти през целия си живот. Единствено поради липсата на съгласие от страна на бащата за пътуване на децата извън страната те са лишени от възможността да продължат образованието си в РГермания. Този немотивиран и неоправдан отказ на ищеца буди недоумение у съда, при условия, че самият той също трайно пребивава в тази държава, което обстоятелство би му позволило да вижда и да бъде с децата си много по – пълноценно и редовно. Ето защо съдът счита, че бащата необосновано ограничава правото на децата на свободно придвижване, гарантирано им от чл. 35 ал. 1 от Конституцията на Република България.

На базата на събраните по делото доказателства съдът намира, че е изцяло в интерес на децата е да им бъде осигурена възможност да напускат пределите на страната, най – вече, за да могат да продължат образованието си в страната, в която са учили до момента, но и да посещават баща си, който също живее в Германия. Същевременно, по делото не се събраха каквито и да било доказателства, от които да се направи извод за съществуващ конкретен и реален риск от даването на исканото разрешение.

Съдът преценява, че периода, за който следва да бъде дадено разрешение децата да пътуват до Германия и да се завръщат в страната против волята на бащата е от три години, считано от влизане на решението в сила. Тогава Айше вече ще е навършила 14 годишна възраст и ще е необходимо да ѝ се издават нови документи за самоличност – процедура, която така или иначе изисква съгласието и на другия родител.

Специалната разпоредба на чл. 127а ал. 4 от СК урежда особен случай на допускане на предварително изпълнение на съдебно решение, който представлява изключение от общите хипотези на предварително изпълнение, уредени в разпоредбата на чл. 242 ал. 2 от ГПК. Съгласно посочената

специална норма, когато съдът постанови заместващо съгласие на родител за пътуване на дете в чужбина, той може да допусне предварително изпълнение на това решение. Доколкото разпоредбата на чл. 127а ал. 4 от СК не препраща към критериите за допускане на предварително изпълнение по чл. 242 ал. 2 от ГПК, то допуснатото предварително изпълнение е свързано изцяло и единствено с преценката за най - добър интерес на детето. А както вече бе изложено в решението по – горе и категорично заявено от в. л. психолог най – висшия интерес на децата изисква незабавно те да се завърнат в държавата, където са родени, израснали, обучавани, обгрижвани и защитавани от властите и специализираните институции и то напълно безплатно, където са техните приятели и познати и където биха се чувствали пълноценни, щастливи и спокойни.

Относно разноските.

При този изход на делото, относно искът с правно основание чл. 142 ал. 1 от СК, съгласно разпоредбата на чл. 69 ал. 1 т. 7 от ГПК вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като иск за периодични платежи за неопределено време, дължимата държавна такса е в размер на 4 % върху сборът на платежите за три години. В процесния случай в тежест на ответника следва да бъдат възложени за плащане в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на РС – Девня общо сумата от 1 296 лева.

Ответницата не претендира разноски по делото, а предвид неговия изход такива за ищеца не се следват.

Мотивиран от гореизложените мотиви и съображения, съдът

РЕШИ:

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на децата А. Ю. И., ЕГН: ***** и С. И., ЕГН: ***** на майката Р. С. А., ЕГН: ***** и ОТХВЪРЛЯ искането на ищеца Ю. И. Х., ЕГН: ***** за промяна на родителските права по отношение на детето И. Ю. И., ЕГН: *****, определени с Решение на Районен съд Панков/Вайсензее, отдел по семейни въпроси, Az:26F4203/20, постановено на 27.01.2021 г., като неоснователно, на основание чл. 127 ал. 2 от СК.

ОПРЕДЕЛЯ местоживеенето на децата А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: ***** при майката Р. С. А., ЕГН: *****, на адрес: Франкентал /Пфалц/, Foltzring 68, Федерална Република Германия, на основание чл. 127 ал. 2 от СК.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични контакти на бащата Ю. И. Х., ЕГН: ***** с децата А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: *****, както следва:

- всяка втора и четвърта седмица от месеца от 18 ч. в петък от до 16 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата;
- 20 дни през лятната ваканция, когато майката не е в отпуск;
- всяка четна година на Нова година за времето от 10 ч. на 30.12. до 16 ч. на 02.01. с преспиване в дома на бащата;
- всяка нечетна година на рождения ден на децата – 27.09., 30.11. и 11.01. за времето от 10, 00 часа до 18, 00 часа на съответния ден и на рождения ден на бащата – 28.02. за същото време, като при осъществяване на режима на лични контакти децата се вземат от дома на майката и се връщат там, на основание чл. 127 ал. 2 от СК.

ОСЪЖДА бащата Ю. И. Х., ЕГН: *****, ДА ЗАПЛАЩА месечна издръжка в полза на децата А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: ***** чрез тяхната майка и законен представител Р. С. А., ЕГН: *****, в размер на от по **300 лева /триста лв./** месечно за всяко едно от децата, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска, с падеж до 10 - то число на месеца, за който се дължи, с падеж 10 - то число на месеца, за който се дължи, считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.09.2021 г., до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за заплащане на месечна издръжка в полза на детето Айше Ю. И., ЕГН: ***** за разликата над присъдените 300 лева до претендираните 350 лева, като неоснователен и недоказан.

РЕШЕНИЕТО, в частта относно присъдената издръжка, подлежи на предварително изпълнение на основание чл. 242 ал. 1 от ГПК.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ, заместващо съгласието на бащата Ю. И. Х., ЕГН: *****, децата му А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: ***** да напускат пределите на страната, пътувайки до РГермания и обратно, придружавани от майка си Р. С. А., ЕГН: ***** за срок от три години, считано от влизане на решението в сила, на основание чл. 127а ал. 2 от СК.

РАЗРЕШАВА ОД на МВР – Варна, РУ – Девня да издаде паспорти за задгранично пътуване на децата А. Ю. И., ЕГН: *****, С. И., ЕГН: ***** и И. Ю. И., ЕГН: *****, без да е необходимо съгласието на бащата Ю. И. Х., ЕГН: *****, на основание чл. 76 т. 9 от ЗБЛД вр. чл. 127 ал. 2 от СК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в тази му част, на основание чл. 127а ал. 4 СК.

ОСЪЖДА Ю. И. Х., ЕГН: *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*****“ №1*** ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Девня сумата от 1 296 лева /хиляда двеста деветдесет и шест лв., 00 ст./, представляваща държавна такса по иска за издръжка, на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Девня: _____